

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/223/2017
Identifikačné číslo spisu: 8715208216
Dátum vydania rozhodnutia: 24.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8715208216.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: S.Š. Š., bytom I. XXX/XXX, G., zastúpený Mgr. Martinou Slosiarikovou, advokátkou so sídlom Jelšová 2A, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s., so sídlom kancelárie pre Prešovský kraj: Slánska 20A, 080 06 Prešov, IČO: 36 865 265, správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti FLEXOGRAFIK s.r.o. v konkurze, so sídlom Osloboditeľov 654/25, 059 35 Batizovce, IČO: 31 732 887, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17 Cpr 12/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Poprade z 31. mája 2017 sp. zn. 1 CoPr 1/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 31. mája 2017 sp. zn. 1 CoPr 1/2017 a rozsudok Okresného súdu Poprad z 11. novembra 2016 č.k. 17 Cpr 12/2015-85 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Poprad na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. novembra 2016 č.k. 17 Cpr 12/2015-85 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného dané žalovaným 25. mája 2015 je neplatné. Nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. V odôvodnení uviedol, že 10. júna 2015 doručil žalobca žalovanému okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. d/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej aj „Zákonník práce“) a ako dôvod rozviazania pracovného pomeru žalovaný uviedol, že zistil, že žalobca vykonával inú zárobkovú činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba na základe živnostenského oprávnenia v predmete podnikania „činnosť podnikateľských, organizačných, ekonomických poradcov“. Túto činnosť mal žalobca podľa tvrdení žalovaného vykonávať od 7. februára 2014 do 5. júna 2014. Súd prvej inštancie pri posúdení veci dospel k záveru, že žalovaný okamžitým skončením pracovného pomeru skončil pracovný pomer so žalobcom po uplynutí jednoročnej objektívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Za jediný dôvod závažného porušenia pracovnej disciplíny žalobcu žalovaný považoval, že žalobca od 7. februára 2014 do 5. júna 2014 vykonával podnikateľskú činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v predmete podnikania „činnosť podnikateľských, organizačných a ekonomických poradcov“. Jednoročná

objektívna lehota plynie odo dňa, keď dôvod vznikol. Z výpisu zo živnostenského registra je zrejmé, že dôvod vznikol dňom 7. februára 2014, kedy žalobcovi vzniklo oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti. V tomto smere súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o tom, že jednoročná objektívna lehota začala plynúť odo dňa skončenia podnikateľskej činnosti. Podstatný je podľa neho dátum vzniku dôvodu pre okamžité skončenie pracovného pomeru, ktorý nastal v tomto prípade 7. februára 2014. Dodal, že živnostenský register je verejne prístupný register, žalovaný má možnosť kedykoľvek doň nahliadať. Vzhľadom na uplynutie objektívnej lehoty bez ohľadu na plynutie 2-mesačnej subjektívnej lehoty, (dňa 25. mája 2015 sa žalovaný o dôvode dozvedel) žalovaný podľa súdu prvej inštancie nemohol 25. mája 2015 platne okamžite skončiť pracovný pomer so žalobcom.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 31. mája 2017 sp. zn. 1 CoPr 1/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 378 ods. 1 CSP okrem výroku o vylúčení veci na samostatné konanie. Odvolací súd uviedol, že žalobca mal existujúce povolenie na výkon podnikateľskej činnosti v predmete, ktorý bol totožný s časťou predmetu podnikania žalovaného v období od 7. februára 2014 do 5. júna 2014. Možno podľa neho súhlasiť s právnym záverom súdu prvej inštancie, že o tejto existencii povolenia na podnikateľskú činnosť v naznačenom smere sa mohol žalovaný dozvedieť už 7. februára 2014 nahliadnutím do živnostenského registra, ktorý je verejne prístupným registrom. Žalobca túto činnosť ukončil 5. júna 2014, išlo teda o činnosť krátkodobého charakteru. V závislosti od toho súd prvej inštancie správne postupoval, pokiaľ vec právne posúdil v tom smere, že jednoročná lehota, v rámci ktorej mal žalovaný možnosť postupovať podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce začala plynúť od tohoto dňa. Takéto právne posúdenie je správne z toho dôvodu, že nejde o situáciu, v ktorej zamestnanec vykonáva činnosť daného charakteru nepretržite, teda aj v čase zistenia tejto okolnosti zamestnávateľom a v tomto smere nemožno súhlasiť so žalovaným v zmysle jeho námietok uvedených v odvolaní, pretože nejde o takýto prípad. Správne podľa odvolacieho súdu v tomto smere súd prvej inštancie uzavrel, že z tohto skutkového stavu v nadväznosti na ust. § 83 ods. 1 Zákonníka práce nemožno bez ďalšieho vyvodiť, že vykonávanie podnikateľskej činnosti v naznačenom smere je závažným porušením pracovnej disciplíny, pretože v zmysle § 83 ods. 1, 2 cit. znenia Zákonníka práce mal žalovaný ako zamestnávateľ možnosť jednak umožniť vykonávanie tejto činnosti alebo na druhej strane požadovať, aby sa zamestnanec zdržal výkonu takejto zárobkovej činnosti. Odvolací súd poukazuje na to, že je potrebné predovšetkým predložiť vnútorné organizačné predpisy (najmä pracovný poriadok), z ktorého by bolo možné vyvodiť, že ide o skutočne závažné porušenie pracovnej disciplíny. Takýto dôkaz však žalovaný nepredložil a oprel sa iba o svoj záver uvedený v samotnom okamžitom skončení pracovného pomeru.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Nesprávne právne posúdenie súdov oboch inštancií spočíva podľa názoru žalovaného v posúdení začatia plynutia objektívnej lehoty, v ktorej je zamestnávateľ podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 Zákonníka práce oprávnený so zamestnancom okamžite skončiť pracovný pomer. Žalovaný uviedol, že sa nestotožňuje s posúdením začatia plynutia objektívnej lehoty s momentom vzniku stavu, ktorým zamestnanec porušuje pracovnú disciplínu, a to aj v prípade, že sa jedná o stav sústavný a pretrvávajúci. Má za to, že začiatok plynutia objektívnej lehoty na skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce má byť považovaný najskôr posledný deň trvania stavu závažne porušujúceho pracovnú disciplínu. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. júla 2008 sp. zn. 14 Co 2/2008, v ktorom tento súd konštatoval, že „v prípade, že zamestnanec sústavne alebo jednotlivými dielčimi činmi porušuje pracovnú disciplínu, subjektívna lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru začína plynúť posledným porušením pracovnej disciplíny, o ktorom sa zamestnávateľ dozvedel.“ Žalovaný má teda za to, že takýto postup by mal byť uplatnený aj pri určení začatia plynutia objektívnej lehoty, nakoľko v opačnom prípade by mohlo dochádzať k situácii, že k prvému porušeniu došlo viac ako rok pred tým, čo zamestnanec poslednýkrát porušil pracovnú disciplínu, pričom za závažné je možné považovať porušovanie pracovnej disciplíny až v súhrne jednotlivých skutkov. Poukazuje na to, že rovnaký právny názor zastáva aj odborná literatúra, ktorá uvádza, že pri dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce objektívna lehota začína plynúť „odo dňa, keď sa dovíšilo porušenie pracovnej disciplíny“ a zároveň uvádza príklad v podobe dlhodobej absencie

zamestnanca a začatie plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej lehoty priradzuje „najskôr od prvého dňa nasledujúceho po dni, keď sa absencia skončila,“ a tiež že „právo zamestnávateľa okamžite skončiť pracovný pomer zanikne uplynutím jedného roku od posledného dňa absencie.“ (vid' Barancová, H. Zákonník práce - Komentár. 5. vyd. Bratislava: SPRINT. 2007. str. 509-510). V intenciách uvedených záverov odbornej verejnosti sa tak podľa žalovaného právo prekluduje po jednom roku od momentu, kedy protiprávny stav trval naposledy. Autor komentáru sa podľa neho odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 2/1976, ktoré však v dostupných databázach žalovaný nenašiel a tak ho nemal možnosť predložiť. Žalovaný konštatuje, že nakoľko nenašiel rozhodnutie, príp. stanovisko dovolacieho súdu, v ktorom by sa dovolací súd výslovne zaoberal otázkou určenia začatia plynutia objektívnej lehoty pri závažnom porušovaní pracovnej disciplíny pretrvávajúcom po dlhší čas, a tak žiada dovolací súd, aby vyslovil právny názor a na základe neho rozhodol buď, že objektívna lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce začína plynúť najskôr posledným dňom trvania stavu závažne porušujúceho pracovnú disciplínu, alebo že začína plynúť dňom nasledujúcim po skončení sústavného porušovania pracovnej disciplíny zamestnancom.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žiada dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a rozsudok dovolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie treba zrušiť.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [vid' napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno preto interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 59/2017, 3 Cdo 209/2016, 5 Cdo 145/2016, 8 Cdo 107/2017, 8 Cdo 99/2017).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť

dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (viď 3 Cdo 144/2017, 1 Cdo 208/2016, 1 Cdo 137/2016 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 211/2016).

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

14. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP má tiež osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou odvolacieho súdu“. Najvyšší súd už v niektorých rozhodnutiach uviedol, že „ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017).

16. V danom prípade žalovaný argumentuje tým, že odvolací súd potvrdil právny názor súdu prvej inštancie, že začatie plynutia objektívnej lehoty sa spája výlučne s momentom vzniku stavu, ktorým zamestnanec závažne porušuje pracovnú disciplínu, a to aj v prípade, že sa jedná o stav sústavný a pretrvávajúci. Tento záver považuje žalovaný za nesprávny z dôvodu, že má za to, že objektívna lehota začala plynúť najskôr posledný deň trvania stavu závažne porušujúceho pracovnú disciplínu, okamžité skončenie pracovného pomeru by tak spĺňalo všetky formálne náležitosti, vrátane zachovania zákonnej lehoty a teda by bolo vo vzťahu k žalobcovi platné. Žalovaný naformuloval právnu otázku tak, aby dovolací súd určil okamih začiatku plynutia objektívnej lehoty na okamžité skončenie pracovného

pomeru zo strany zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce na deň skončenia porušovania pracovnej disciplíny alebo na deň nasledujúci po skončení, nakoľko žalovaný nenašiel rozhodnutie, príp. stanovisko dovolacieho súdu, v ktorom by sa dovolací súd výslovne zaoberal otázkou určenia začatia plynutia objektívnej lehoty pri závažnom porušovaní pracovnej disciplíny pretrvávajúcim po dlhší čas.

17. Dovolací súd dospel k záveru, že aj keď žalovaný v dovolaní formálne označil dovolací dôvod s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, a teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, vychádzajúc z obsahu dovolania má dovolací súd za to, že jeho obsah nepochybne smeruje k odôvodneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP bez ohľadu na to, že dovolateľ nepriložil k dovolaniu aj rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré bolo uverejnené vo výbere rozhodnutí a stanovisk najvyššieho súdu pod č. 2/1976.

18. Dovolací súd uvádza, že jednoročná lehota je objektívnou lehotou, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy dôvod k okamžitému skončeniu pracovného pomeru vznikol. Dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa malo byť v tomto prípade závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré spočívalo v tom, že žalobca vykonával inú zárobkovú činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba na základe živnostenského oprávnenia v predmete podnikania „činnosť podnikateľských, organizačných, ekonomických poradcov“. Dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru, kvôli ktorému zamestnávateľ okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom, vznikol dňom zápisu v živnostenskom registri, kedy žalobcovi vzniklo oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti. Dovolací súd poukazuje na to, že v rozhodnutí najvyššieho súdu uverejnenom pod č. V 2/1976 najvyšší súd zaujal názor, že „jednoročná lehota uvedená v § 68 ods. 4 Zákonníka práce má objektívny charakter a je konečná, subjektívnou lehotou ju nie je možné predĺžiť. Začína plynúť pri dôvode podľa § 68 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce odo dňa, keď sa trestný rozsudok stal právoplatným, pri dôvode podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce odo dňa, keď sa dovŕšilo porušenie pracovnej disciplíny tak, že nadobudlo intenzitu uvedenú v citovanom ustanovení, resp. keď síce nastalo ojedinelé porušenie pracovnej disciplíny, ale také závažné, že z okruhu závažných porušení svojou intenzitou zreteľne vystupuje tak, že ponechanie zamestnanca u zamestnávateľa do uplynutia výpovednej doby nie je možné z dôvodu udržania pracovnej disciplíny u zamestnávateľa.“

19. Odhliadnuc aj od vyššie citovaného rozhodnutia, otázku zachovania objektívnej lehoty podľa ustanovenia § 63 ods. 4 Zákonníka práce riešil najvyšší súd v rozhodnutí z 24. februára 2016 pod sp. zn. 8 Cdo 871/2015, kde „závažné porušenie pracovnej disciplíny spočívalo v obohacovaní sa žalobcu na úkor žalovaného neoprávneným odberom pitnej vody v mieste jeho trvalého bydliska, čo bolo umožnené neoprávneným prepojením vodovodnej prípojky. Za určitých okolností je síce možné zistiť, kedy bola takáto prípojka vybudovaná alebo kedy bol vykonaný neoprávnený odber, avšak klásť takúto neprímeranú požiadavku na plecía zamestnávateľa nepochybne nebolo účelom ustanovenia § 63 ods. 4 Zákonníka práce. Takýto výklad by mohol viesť k nemožnosti postihnúť výpoveďou zamestnanca, ktorý neoprávnené prepojenie vybuďoval dostatočne sofistikovane na to, aby ho zamestnávateľ zistil až po uplynutí objektívnej lehoty zakotvanej v ust. § 63 ods. 4 ZP. Toto ustanovenie, aj keď má chrániť právnu istotu zamestnanca, jeho stabilitu v pracovnom i rodinnom živote, ktorá by mohla byť výpoveďou po tak dlhej dobe od uplynutia výpovedného dôvodu z pohľadu zákona neželane narušená, je však absolútne možné uplatniť v prípade, ak výpovedný dôvod spočíva v skutku, či jednorazovom konaní (napr. nedovolená absencia v práci). V tomto prípade však išlo o vytvorenie nežiadúceho stavu, ktorého už len vytvorenie, udržiavanie, využívanie a za určitých okolností len existencia v čase odhalenia, by mohla byť sama osebe výpovedným dôvodom. Ak bolo prvostupňovým súdom ustálené, že neoprávnený odber vody je v tomto prípade možné považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, nemožno neoprávnený odber pre účely zistenia zachovania objektívnej lehoty podľa § 63 ods. 4 ZP posudzovať len od momentu vytvorenia možnosti tento neoprávnený odber uskutočniť, ale aj od každého ďalšieho odberu alebo vytvorenia, či udržiavania možnosti pre ďalší neoprávnený odber žalobcom.“

20. V zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia, ktoré tvorí zaužívanú prax dovolacieho súdu, je zrejmé, ktorým okamihom dochádza k začatiu plynutia objektívnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny v zmysle ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Za začiatok plynutia objektívnej lehoty nemožno považovať len moment vytvorenia možnosti uskutočniť neoprávnené konanie, ale aj od každého ďalšieho momentu vytvorenia či udržiavania možnosti pre ďalšie neoprávnené konanie. Pokiaľ sudy nižších inštancií rozhodli opačne, odklonili sa od ustálenej rozhodovacej praxe, a preto bolo potrebné obe rozhodnutia súdov nižších inštancií podľa § 449 ods. 2 CSP zrušiť.

21. V zmysle § 453 ods. 3 CSP, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.